

ΠΡΕΛΟΥΔΙΟ

Ρομαντικό με είπατε,
μα τώρα για να δούμε,
ξέρω κι αλλιώς τον κόσμο σας
να σας τον αφηγούμαι

Αφού και τούτη η ζωή
σαλεύει εντός, δεν θα λουφάζει,
ταιριιάζει με την άλλη αυτή,
παίρνει φωνή, και θα φωνάζει.

Λέξη καμιά δεν θ' αρνηθώ,
αλήτικο ευγενές μου στόμα,
γνωρίζω κι από τ' άλλα εγώ,
κι από φασκέλωμα και σκώμμα.

Αφού του στίχου το σπαθί
κάποτε-κάποτε δεν φτάνει,
με του χωριάτη την ψυχή
πιάνω του στίχου το δικράνι.

Άλλοτε ο πρίγκηπας μιλά
κι ο αλήτης άλλοτε σφυρίζει,
ξέρει η ψυχή μου να χτυπά
κι απ' άλλο, κόσμε, μετερίζι.*

*Από το βιβλίο *Missa Brevis* (Παρισιάνου, 2012).

Ο ΠΙΕΤΡΟ ΑΡΕΤΙΝΟ

εν έτει 2013

Όπου
ο PIETRO ARETINO
εν έτει 2013
συνθέτει σονέτο κλασικής δοράς
δίκην εισαγωγής

Φίλτατοι ποιητές, σονετογράφοι,
μη εξαντλείστε εξαντλώντας ρίμες·
στραφείτε σε μηρούς, γλουτούς και κνήμες.
Υπέρτατο αυτό που η Φύσις γράφει

στα χοϊκότατα, και μόνο, εδάφη
που δεν γνωρίζουν από στίχων πλήμες.
Τις κρονικές απαρηθείτε λήμες.
Ξεπερασμένοι πια κι οι πορνογράφοι

μοιάζουν την σήμερα που ο καθένας
πιο πιθήκος κι απ' τους πιθήκους μοιάζει.
Αφήστε τα καμώματα της πέννας·

κανέναν, όπως τότε, δεν ταράζει.
(Κι έτσι όπως ξεπετάτε τα σονέτα,
βρείτε και κάποια για καμιά ξεπέτα.)

Όπου
ο PIETRO ARETINO
εν έτει 2013
αυτοσυστήνεται

Τα υπάρχοντά μου τώρα ας εξετάσω.
Ψυχή και σώμα ως ένα· έχω άλλο;
Έναν κατά τι ανήσυχο καβάλο
κι έναν Θεό. Δεν θέλω να του μοιάσω.

Χρήματα; Ω, αλίμονο, δεν έχω.
Δόξα καμιά, θα σας τ' ομολογήσω.
Λόξεις πολλές, για να τις ιστορήσω.
Νηστείες; Προσευχές; Πόρρω απέχω...

Αυτά εγώ... Τριγύρω οι γυναίκες.
Κι είναι πολλές, π' ανάθεμά τες, κι όλες
κι οι παχουλές μ' αρέσουνε κι οι στέκες
κι οι ντροπαλές κι οι άλλες – οι μαριόλες.

Πόρνος, μοιχός, καθ' όλα λιμπερτίνος
και τ' όνομά μου *Πέτρος Αρετίνος*.

Όπου
ο PIETRO ARETINO
εν έτει 2013
ομολογεί το προφανές,
ήτοι το προσφιλές του θέμα

Τους Πάπες και τους Καίσαρες βαριέμαι.
Και μόνον που τους σκέφτομαι, μια στέγνια
προσβάλλει την ψυχή. Δική μου έγνοια
των μύρτων η ικιμάδα. Δεν κρατιέμαι

και το ξομολογούμαι νέτα-σιέτα·
το θέμα μου *αυτό*· μ' έχει διαλέξει.
Και ο Θεός ο ίδιος να με ψέξει,
θα γράψω αυτά τα οιονεί σονέτα,

μονότονα, μονότροπα, αλλ' όμως
ειλικρινή· και μέλλει να προκύψει
ένας μικρός και παιγνιώδης τόμος
που κάτι από την *πέτρα* μου θα δείξει.

Το θέμα μου; Το ξέρετε, ασφαλώς.
Το αιδούιο και το ταίρι του, ο φαλλός.